

Sygn. akt III CSK 220/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. P. i X. P.

przy uczestnictwie T. P.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawców kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w N. w sprawie o zasiedzenie oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 15 czerwca 2015 r. uwzględniającego wniosek.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaniechano dopuszczenia dowodu z urzędu oraz dokonano błędnej wykładni prawa materialnego (art. 172 k.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązuje do przyczyn kasacyjnych wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., lecz stanowi powtórzenie i „wzmocnienie” uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które na tym etapie postępowania nie są w ogóle przez Sąd Najwyższy badane.

Wskazanie, że występuje „oczywistość błędnej wykładni” (art. 172 w związku z art. 336 k.c.) nie oznacza oczywistej zasadności skargi w znaczeniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tu jest wymagana oczywistość *prima facie*, bez potrzeby podejmowania analizy prawniczej lub głębszych rozważań (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Twierdzenie skarżącego o oczywistej zasadności skargi nie spełnia zatem przyjętych w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteriów „oczywistości”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 399²¹ k.p.c.